

ULASAN KES

JMJ FOOD & BEVERAGES SDN BHD LWN MOHAMAD ZUKRILLAH ISMAIL & ORS [2016] 4 CLJ 368

Che Rosmawati Che Mohd Zain
cherosmawaticmz@gmail.com

Zalina Zakaria
zalina@jsu.um.edu.my

Jabatan Syariah dan Undang-Undang, Akademi Pengajian Islam
Universiti Malaya

PENDAHULUAN

Kes ini merupakan kes rayuan di mahkamah rayuan pada tahun 2016 oleh perayu terhadap keputusan Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi pada tahun 2014 yang telah menolak permohonan sivil perayu terhadap responden. Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi telah memutuskan bahawa tiada sebarang pencerobohan oleh pihak responden dan pemeriksaan restoran perayu oleh responden bukanlah *mala fide* pihak responden terhadap perayu. Kes rayuan di mahkamah rayuan telah didengar oleh tiga orang Hakim Mahkamah Rayuan (HMR), iaitu Yang Arif Abang Iskandar Abang Hashim HMR, Yang Arif Nallini Pathmanathan HMR, dan Yang Arif Zamani A. Rahim HMR.

FAKTA KES

Perayu ialah pemilik Restoran Tandoor Grill, sebuah restoran tidak halal. Perayu telah mempamerkan gegantung di dinding restoran perayu berkenaan perkhidmatan hidangan bufet Ramadan pada 10 Julai 2013 sehingga 7 Ogos 2013. Di samping itu, restoran perayu juga menjual minuman arak. Walau bagaimanapun, bahan-bahan yang digunakan untuk masakan diperolehi daripada pembekal halal yang dipraktikkan. Jabatan Agama Islam Perak (JAIPk) telah menerima surat aduan mengenai status halal restoran perayu daripada orang awam. Berdasarkan aduan tersebut,

responden pertama bersama-sama responden kedua hingga responden kesembilan telah memasuki dan menyerbu premis restoran perayu pada 24 Julai 2013 lebih kurang jam 11.30 pagi. Pemeriksaan terhadap restoran perayu telah dijalankan oleh tiga agensi kerajaan, iaitu Kementerian Perdagangan Dalam Negeri dan Hal Ehwal Pengguna (KPDNHEP), Jabatan Agama Islam Perak (JAIPk) dan Jabatan Kemajuan Agama Islam Malaysia (JAKIM). JAKIM ialah responden kesepuluh manakala KPDNHEP ialah responden ke-11 dan JAIPk tidak dinamakan dalam tindakan sivil perayu. Semasa pemeriksaan terhadap restoran perayu, sebuah gegantung yang bertulis “SELAMAT BERBUKA PUASA! BUFFET RAMADHAN 2013” dan “NIKMATI JUADAH BERBUKA PUASA BERSAMA TANDOOR GRILL SEPANJANG RAMADHAN INI” serta beberapa risalah telah ditemui di kaunter restoran perayu yang tertera “SELAMAT BERBUKA PUASA” RAMADHAN BUFFET”. Pihak KPDNHEP telah menyita gegantung dan risalah di restoran perayu tersebut. Restoran perayu pada hakikatnya bukanlah sebuah restoran halal dan ia tidak mempunyai sijil halal. Perayu telah disiasat dan didakwa di bawah Akta Perihal Dagangan Halal 2011 di mana kes pendakwaan jenayah terhadap perayu masih berjalan (“pending”). Akibat kerugian yang dialami, perayu memfailkan tindakan di mahkamah tinggi berhubung dengan pencerobohan dan/atau penyalahgunaan kuasa secara *mala fide* terhadap responden dan menuntut kerugian dan permohonan maaf. JAIPk, walau bagaimanapun, tidak dinamakan sebagai salah seorang pelaku tort dalam tindakan di mahkamah tinggi. Yang Arif Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi, walau bagaimanapun, menolak tuntutan perayu atas alasan, antara lain, bahawa (i) perayu tidak melarang responden daripada melakukan pemeriksaan dalam restoran tersebut; dan (ii) responden diberi kuasa di bawah seksyen 40 Akta Perihal Dagangan 2011 untuk masuk dan membuat pemeriksaan di restoran tersebut.

ISU

Dalam kes rayuan ini, terdapat dua isu utama yang perlu diputuskan, iaitu:

- (1) sama ada responden telah menceroboh restoran perayu; dan
- (2) sama ada pemeriksaan yang telah dijalankan oleh responden adalah *mala fide* yang menggambarkan kemasukan dan kehadiran responden di restoran perayu sebagai suatu pencerobohan.

HUJAHAN PIHAK YANG TERLIBAT

Perayu

Walaupun tindakan responden memasuki restoran perayu untuk memeriksa status restoran perayu adalah sah di sisi undang-undang, perayu telah menghujahkan bahawa motif kolateral dan tersembunyi responden dalam penyitaan gegantung dan risalah di restoran perayu adalah merupakan pencerobohan *trespass ab initio* oleh responden memandangkan responden tidak memanggil sebarang saksi bagi membuktikan bahawa orang Islam telah diperdaya oleh gegantung dan risalah di restoran perayu tersebut.

Perayu menghujahkan bahawa responden mempunyai *mala fide* dalam menjalankan operasi serbuan di restoran perayu dan menyita barang-barang perayu pada 24 Julai 2013 berdasarkan butiran:

- (i) Responden telah merancang operasi serbuan di restoran perayu pada waktu puncak ketika waktu makan tengah hari, ketika restoran perayu sedang membuat persiapan untuk melayani pelanggan pada waktu tersebut;
- (ii) Responden berkeras untuk memeriksa restoran perayu walaupun telah diberitahu oleh pekerja perayu bahawa Restoran Tandoor Grill bukanlah sebuah restoran yang “Halal”;
- (iii) Walaupun perayu berusaha menghalang kru akhbar, media dan kamera televisyen daripada memasuki restoran perayu, responden telah memberi amaran kepada pekerja perayu bahawa wartawan dan kru kamera mesti dibenarkan masuk bersama-sama dengan responden;
- (iv) Saksi perayu telah memberikan keterangan bahawa pasukan operasi responden telah menyalahi undang-undang dan tanpa alasan mengerumuni dewan makan, ruang servis, dapur, dan bilik pembeku. Perayu mengadu bahawa responden memasuki ruangan peti sejuk yang digunakan untuk menyimpan daging tanpa memakai kasut yang betul, menyentuh makanan yang disimpan tanpa memakai sarung tangan, dan menunjukkan makanan tersebut kepada wakil media;
- (v) Perayu mengaku mengalami kerugian setelah pelanggannya membatalkan tempahan dengan restoran perayu dan pihaknya harus membuang makanan yang disimpan di dalam peti sejuk atas faktor

kesihatan dan keselamatan. Lebih buruk lagi, perayu kehilangan reputasi perniagaan yang telah dibina sekian lama;

(vi) Perayu menjelaskan bahawa gegantung dan risalah di restoran perayu tidak mengurangkan pengisytiharannya bahawa restoran perayu adalah tidak Halal.

Perayu menggulung hujahnya kepada Yang Arif hakim Mahkamah Rayuan bahawa hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana telah gagal menghayati undang-undang dan keadaan yang berkaitan dengan tindakan pengegedahan dan penyitaan yang telah dilakukan oleh responden dengan salah dan seterusnya perayu memohon kepada mahkamah rayuan agar membenarkan rayuannya.

Responden

Responden menghujahkan bahawa restoran tersebut tidak sepatutnya menggunakan ungkapan “Selamat Berbuka Puasa, Buffet Ramadhan 2013” memandangkan restoran tersebut tidak mempunyai sijil Halal dan ungkapan yang digunakan mungkin akan mengelirukan orang Islam untuk mempercayai bahawa restoran tersebut sebuah restoran berstatus Halal. Seterusnya, responden menghujahkan bahawa mereka dikehendaki hadir ke restoran perayu bagi menyiasat suatu aduan berhubung isu Halal dan pengeliruan terhadap orang awam terutamanya orang Islam. Walaupun responden mempunyai pengetahuan tentang status halal atau tidak halal restoran perayu, responden menghujahkan bahawa responden masih perlu membuat pemeriksaan terhadap restoran perayu bagi mendapatkan pengesahan melalui bukti pemeriksaan fizikal sebelum membuat sebarang tindakan susulan.

Responden berpendapat bahawa tidak pernah ada pertanyaan mengenai pelanggaran oleh pihak mereka kerana mereka diberikan kuasa yang sewajarnya berdasarkan undang-undang untuk memasuki premis restoran untuk menjalankan siasatan mereka. Responden menyatakan bahawa mereka telah bertindak dengan sewajarnya, iaitu meminta izin kepada pekerja perayu untuk masuk ke restoran perayu ketika tidak ada keperluan untuk melakukannya. Responden kemudian menolak sebarang *mala fide* pada pihak mereka kerana mereka mempunyai alasan yang kukuh untuk melakukan pemeriksaan fizikal terhadap restoran perayu berdasarkan aduan orang awam.

Saksi-saksi pihak responden telah memberikan keterangan kepada Mahkamah Yang Mulia bahawa sebab utama pemeriksaan terhadap restoran perayu dicituskan oleh dakwaan surat aduan yang telah diterima oleh Jabatan Agama Islam Perak (JAIPk) pada 16 Julai 2013 mengenai suatu kesalahan perkara halal oleh perayu. Pengadu, seorang yang beragama Islam, dan di dalam surat aduan tersebut telah memohon suatu pengesahan status halal restoran perayu. Pengadu menyatakan bahawa beliau telah pergi ke restoran perayu dan telah mendapati restoran perayu menghidangkan bufet Ramadan. Pengadu menjelaskan keraguan beliau terhadap restoran perayu yang menghidangkan minuman beralkohol yang menyalahi status halal memandangkan gegantung dan risalah di restoran perayu dipamerkan pada bulan Ramadan.

Berhubung dengan kehadiran pihak media di restoran perayu semasa operasi serbuan dibuat oleh responden, responden menjelaskan bahawa JAIPk yang bertanggungjawab mengundang pihak akhbar untuk hadir pada tarikh operasi tersebut. Responden menghujahkan bahawa sekiranya ada *mala fide*, liabiliti adalah pada pihak JAIPk, dan bukan responden pertama hingga kesembilan. Walau bagaimanapun JAIPk tidak dinamakan sebagai pelaku tort dalam tindakan perayu terhadap responden di mahkamah tinggi. Seterusnya responden mengatakan bahawa tidak ada unsur *mala fide* dalam hal mengundang pihak media kerana tujuannya adalah untuk menyebarkan kesedaran dalam kalangan orang Islam berhubung dengan isu halal.

Ringkasnya, responden menghujahkan bahawa tindakan responden melakukan operasi serbuan terhadap restoran perayu tersebut adalah sah sepenuhnya di bawah undang-undang, dan responden tidak boleh disalahkan kerana telah menjalankan operasi pengeledahan dan penyitaan, ataupun bagaimana cara responden melakukannya. Responden menegaskan bahawa tuduhan menceroboh dan tuntutan ganti rugi telah ditolak dengan sewajarnya oleh Yang Arif Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi yang bijaksana.

PENGHAKIMAN

Penghakiman mahkamah rayuan berdasarkan keputusan majoriti dua orang hakim, iaitu Yang Arif Abang Iskandar Abang Hashim HMR dan Yang Arif Zamani A. Rahim HMR manakala Yang Arif Nallini Pathmanathan HMR berbeza pendapat hakim majoriti.

Bagi isu yang pertama, hakim majoriti mahkamah rayuan telah memutuskan bahawa tiada sebarang pencerobohan yang tidak dibenarkan

oleh responden pertama sehingga responden kesembilan memandangkan kesemua responden memasuki restoran perayu di bawah kuasa undang-undang yang diperuntukkan oleh Akta Perihal Dagangan 2011. Hakim majoriti menegaskan bahawa selama mana pemeriksaan oleh responden berpandukan asas yang kukuh atau praktis di bawah Akta Perihal Dagangan 2011 tersebut, proses pemeriksaan oleh pegawai penguat kuasa tidak boleh dicabar oleh perayu. Oleh itu, responden tidak boleh dituduh melakukan pencerobohan memandangkan pemeriksaan dibuat mengikut lunas undang-undang yang sah dan terpakai.

Bagi isu yang kedua, hakim majoriti mahkamah rayuan memutuskan bahawa perayu telah gagal membuktikan responden telah bertindak secara *mala fide* semasa melakukan pemeriksaan terhadap restoran perayu. Perayu mempunyai beban untuk membuktikan *mala fide*. Untuk berjaya dalam beban pembuktian tersebut, perayu perlu menunjukkan motif tidak wajar atau tidak baik oleh responden. Keraguan semata-mata tidak mencukupi untuk mensabitkan *mala fide* terhadap responden. Untuk membuktikan *mala fide*, perayu mempersoalkan isu berkenaan kehendak responden untuk menjalankan pemeriksaan sebegitu semasa waktu sibuk makan tengah hari dan bilangan kehadiran ahli media yang banyak semasa pemeriksaan. Walau bagaimanapun, kedua-dua faktor ini sahaja tidak mencukupi untuk membentuk *mala fide*. Berdasarkan fakta dan keterangan, responden mempunyai alasan munasabah untuk menjalankan pemeriksaan fizikal terhadap restoran perayu tersebut.

Seterusnya, perkataan yang dinyatakan dalam gegantung dan risalah di restoran perayu adalah berkaitan dengan hidangan makanan halal. Dengan membuat tawaran sebegitu dalam bulan Ramadan, pelanggan yang diniatkan oleh perayu adalah daripada golongan orang Islam. Perayu, melalui implikasi tertentu, menunjukkan bahawa restoran tersebut menawarkan makanan halal, padahal restoran tersebut diakui sebagai restoran tidak halal. Tindakan perayu mempamerkan gegantung dan risalah tersebut mungkin mengelirukan pelanggan Islam. Oleh itu, responden mempunyai tanggungjawab statutori untuk menjalankan pemeriksaan lanjut seperti diperuntukkan di bawah Akta Perihal Dagangan 2011.

Dalam pada itu, responden pertama sehingga responden kesembilan bukan pihak yang menghubungi media untuk hadir ke restoran perayu tersebut. JAIPk yang menghubungi media tidak dinamakan sebagai salah satu pelaku tort dalam tindakan ini. Seorang pegawai dari JAIPk mengaku bahawa beliau telah memaklumkan pihak media berkenaan serbuan yang dijalankan di restoran perayu tersebut. Walau bagaimanapun, bilangan pihak

media yang hadir pada hari itu tidak disangka dan membatasi kawalannya. Pihak media dihubungi untuk menyebarkan maklumat kepada orang Islam supaya mereka sedar akan tawaran bufet Ramadan di restoran perayu adalah mengelirukan pengguna. Responden atau JAIPk tidak berniat untuk memalukan perayu atau menyalahgunakan kuasa mereka. Oleh itu, perayu gagal untuk membuktikan bahawa responden telah bertindak secara *mala fide* apabila mereka menjalankan pemeriksaan di restoran tersebut.

Berdasarkan alasan di atas, hakim majoriti mahkamah rayuan telah mengesahkan bahawa Yang Arif Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi yang bijaksana tidak salah dalam undang-undang dan fakta dan oleh itu memutuskan rayuan perayu ditolak dengan kos RM15,000.00 yang perlu dibayar oleh perayu kepada responden.

PERBINCANGAN

Dalam kes ini, perayu telah dituduh di bawah perintah 4 Perintah Perihal Dagangan (Takrif Halal) 2011, iaitu kesalahan bagi memperdayakan atau mengelirukan dalam membekalkan atau menawarkan apa-apa makanan dengan membuat apa-apa representasi bahawa makanan itu adalah halal atau boleh dimakan oleh orang Islam.

Berpandukan peruntukkan perintah 4 Perintah Perihal Dagangan (Takrif Halal) 2011 tersebut, jelas restoran perayu melalui gegantung dan risalah mengenai tawaran bufet Ramadan telah secara tidak langsung mengelirukan orang Islam yang berpuasa pada bulan Ramadan bahawa makanan yang ditawarkan oleh restoran perayu adalah halal. Perintah 4 tersebut juga meletakkan beban pembuktian kepada perayu selaku orang yang dituduh untuk membuktikan bahawa makanan yang ditawarkan adalah halal.

Sabit kesalahan seperti perintah 4 Perintah Perihal Dagangan (Takrif Halal) 2011 tersebut, perayu dikenakan penalti di bawah perintah 5 Perintah yang sama iaitu:

- (a) jika orang itu ialah suatu pertubuhan perbadanan, didenda tidak melebihi lima juta ringgit, dan bagi kesalahan yang kedua atau yang berikutnya, didenda tidak melebihi sepuluh juta ringgit; atau
- (b) jika orang itu bukan suatu pertubuhan perbadanan, didenda tidak melebihi satu juta ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi tiga tahun atau kedua-duanya, dan bagi kesalahan yang kedua atau yang berikutnya, didenda tidak melebihi lima juta ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi lima tahun atau kedua-duanya.

Ketika menjalankan pemeriksaan restoran perayu, responden berpandukan seksyen 40 Akta Perihal Dagangan 2011 yang memberikan kuasa kepada responden untuk memasuki premis dan memeriksa dan menyita barang-barang dan dokumen di premis restoran perayu.

Bagi isu pencerobohan oleh responden terhadap premis restoran perayu, hakim majoriti mahkamah rayuan telah merujuk kes *Azizah Zainal Abidin & Ors lwn Dato Bandar Kuala Lumpur* [1999] 5 CLJ 565; [1999] 2 AMR 1779 yang bersandarkan teks daripada Winfield & Jalowicz on Tort, 13 edn pada muka surat 369 seperti yang berikut:

When an entry upon land or other prima facie trespass is justified by authority of the law itself, then, according to an ancient doctrine of the common law, if the actor abuses his authority he becomes a trespasser ab initio; his act is reckoned as unlawful from the very beginning, however innocent his conduct may have been up to the moment of the abuse. The doctrine applies only if the authority is that of the law, not that of other party concerned, and the abuse must be by positive act, not a mere omission.

Berpandukan rujukan kes *Azizah Zainal Abidin & Ors lwn Dato Bandar Kuala Lumpur* [1999] 5 CLJ 565; [1999] 2 AMR 1779 dan juga Winfield & Jalowicz on Tort, 13 edn pada muka surat 369 tersebut, hakim majoriti Mahkamah Rayuan memberitahu bahawa responden mempunyai kuasa untuk memasuki premis restoran perayu selagi pemeriksaan yang dibuat oleh responden berdasarkan alasan kukuh di bawah Akta Perihal Dagangan 2011. Perayu tidak boleh menyangkal pelaksanaan responden sebagai pegawai penguat kuasa serta mendakwa pencerobohan oleh responden.

Hakim majoriti mahkamah rayuan juga merujuk kes *Ahmad Azam bin Mohamad Salleh & Ors lwn Jabatan Pembangunan Koperasi Malaysia & Ors* [2004] 4 MLJ 86, Raus Sharif H menyatakan seperti yang berikut:

“To me, the four officers from the department of the first respondent when conducting the inspection on the third respondent, on the direction of the second respondent, were merely exercising a function under the Act. To hold such process of inspection reviewable would open up the investigation process of all enforcement agencies to constant judicial review. I have no valid reason to open the floodgate.”

Dalam pada itu, hakim majoriti mahkamah rayuan juga menyatakan bahawa Yang Arif Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi yang bijaksana

telah meneliti rakaman litar tertutup semasa operasi pemeriksaan oleh responden terhadap premis restoran perayu dan telah mendapati fakta dan bukti bahawa perayu tidak menunjukkan sebarang protes kepada perbuatan responden ketika itu. Situasi tersebut boleh menggambarkan bahawa tiada sebarang masalah terhadap pemeriksaan restoran perayu oleh responden. Hakim majoriti mahkamah rayuan juga menegaskan bahawa responden telah menjalankan pemeriksaan terhadap restoran perayu mengikut lunas undang-undang dan tidak melakukan apa-apa pencerobohan seperti yang didakwa oleh perayu. Bagi menyokong hujahan tersebut, hakim majoriti merujuk kes *Oakfield Enterprise Sdn Bhd lwn Tenaga Nasional Bhd*, (supra):

“I have earlier found that the LLN have entered the said land in 1974 by authority of the law. Justification of its entry was afforded by operation of law and hence its entry upon the said land is not trespass if it be justifiable. It is trespass to place anything on or in land in the possession of another but in the instant case, since the erection of the pylons on the said land was by authority of the law, there cannot be trespass. The LLN have entered upon the said land under an authority given by law and there is nothing to show that the LLN or TNB subsequently abused that authority. There is nothing to show that the LLN used their statutory powers as a charter to commit a tort. Since the original entry was not tortious, entry having been obtained under an authority given by law, and the appellant has not suggested any misconduct or abuse of authority on the part of the LLN or even TNB up to now, there cannot be trespass and that being so, no question of damages arise.”

Bagi isu *mala fide* oleh responden, hakim mahkamah rayuan yang menentang, iaitu Yang Arif Nallini Pathmanathan HMR menegaskan bahawa tindakan responden memasuki restoran perayu dan menyita barang-barang restoran perayu yang bukan sebuah restoran halal walaupun responden sudah tahu mengenai status tidak halal restoran perayu tersebut adalah *mala fide* oleh responden terhadap perayu. Bagi menyokong hujahannya, Yang Arif Nallini Pathmanathan HMR merujuk kepada kes *Karam Singh lwn Menteri Hal Ehwal dalam Negeri (Minister of Home Affairs), Malaysia* [1969] 1 LNS 65; [1969] 2 MLJ 129) dan juga teks MP Jain dalam *Administrative Law of Malaysia and Singapore* (4th ed. pada muka surat 411 - 412) yang menerangkan seperti berikut:

“Mala fides or bad faith on the part of the decision-maker vitiates a decision even though the authority acts within the legal limits of its powers. The expression mala fides is used here in a narrow sense implying dishonest intention or corrupt motive or personal animosity or vendetta on the part of the authority... At times, the term mala fides may be used in a sense wider than corrupt motive. In this sense, mala fides may denote all those grounds which indicate abuse of power, eg, irrelevant considerations, improper purpose etc. In this way, mala fides becomes a synonym for abuse of powers. (emphasis added)”

Dalam analisis kes *JMJ Food & Beverages Sdn Bhd* lwn *Mohamad Zukrillah & Ors*, beberapa isu diperdebatkan dan diteliti lebih lanjut berhubung isu pendakwaan kes halal. Pertama, seolah-olah wujud suatu ketidakadilan terhadap orang awam seperti perayu yang didakwa atas kesalahan penyalahgunaan gegantung dan risalah berkaitan representasi halal, iaitu mengenai liputan media semasa pemeriksaan yang dibuat oleh pihak penguat kuasa terhadap restoran perayu. Perayu sebagai pesalah halal dalam kes ini sama sekali tidak mengetahui siapa pihak sebenar yang merancang jemputan media ke lokasi serbuan di restorannya. Dalam keadaan seperti itu, perayu secara tidak sengaja tidak menamakan JAIPk yang menjemput pihak media ke lokasi serbuan pihak penguat kuasa sebagai salah seorang responden dan akhirnya tindakan kecuai perayu memberi impak negatif kepada kes perayu sendiri. Walau bagaimanapun, perayu sebagai pesalah halal sepatutnya mempunyai pengetahuan tentang peranan JAIPk yang menjadi tulang belakang penguatkuasaan halal di negeri Perak.

Kedua, persoalan mengapa JAIPk yang menerima surat aduan pengadu mengenai restoran perayu tidak mengetuai serbuan ke atas restoran perayu walaupun kes halal tersebut berlaku di Perak sedangkan JAIPk ialah agensi Halal yang mengurus perkara berkaitan dengan Halal di negeri tersebut. Mengapa serbuan sedemikian mesti diketuai oleh KPDPNHEP? Adakah JAKIM dan JAIPk mempunyai limitasi kuasa untuk berada di barisan hadapan semasa serbuan kesalahan Halal? Adakah wujud sekatan dalam undang-undang negeri atau undang-undang persekutuan mengenai perkara tersebut? Batasannya adalah kerana pemilik restoran tersebut, iaitu perayu seorang bukan Islam, dan JAIPk di bawah undang-undang negeri tidak boleh menuntut sebarang tuduhan salah laku halal di hadapan mahkamah syariah terhadap seorang bukan Islam. Keadaan itu mungkin menjadikan JAIPk dan undang-undang syariah negeri tidak dapat berfungsi

sepenuhnya dalam menguatkuasakan kes salah laku halal dan pendakwaan halal.

Ketiga, Yang Arif Hakim Nallini Pathmanathan HMR yang merupakan satu-satunya hakim yang berbeza pendapat dengan hakim majoriti mahkamah rayuan telah mengutarakan beberapa fakta penting yang memberikan gambaran serta isyarat sistem perundangan halal semasa. Yang Arif Nallini Pathmanathan HMR berpendapat bahawa responden tidak mempunyai asas undang-undang untuk melakukan operasi penggeledahan dan penyitaan di bawah kuasa khusus yang diberikan kepada mereka melalui seksyen 40 Akta Perihal Dagangan 2011 oleh sebab restoran perayu dinyatakan dengan jelas sebagai restoran yang tidak diperakui halal. Soalnya, mengapa JAIPK masih meneruskan penguatkuasaan halal kepada pihak yang sama sekali tidak memiliki sijil halal? Adakah undang-undang negeri dan persekutuan memperuntukkan syarat sedemikian kerana sijil halal adalah secara sukarela bagi mana-mana pihak. Adakah surat aduan orang awam terhadap restoran perayu mengandungi tahap bukti yang tidak boleh disangkal sama sekali? Ada kebenarannya mengenai pandangan Yang Arif Nallini Pathmanathan HMR bahawa orang Islam tidak akan sesat dan mudah mempercayai bahawa restoran perayu itu disahkan halal kerana sememangnya diisytiharkan sebagai restoran bukan halal dan tiada sebarang logo atau tanda halal di restoran tersebut. Seterusnya timbul persoalan mengenai apakah pihak berkuasa dapat mengambil tindakan terhadap restoran yang tidak halal berdasarkan fakta makanan halal yang disajikan di restoran tersebut? Persoalan ini seolah-olah mewujudkan suatu dilema kepada pihak berkuasa halal dalam menangani isu dan situasi seperti itu.

KESIMPULAN

Penghakiman kes di atas merumuskan beberapa perkara penting berhubung dengan isu pencerobohan serta *mala fide* pencerobohan itu sendiri. Dakwaan berlakunya suatu pencerobohan oleh perayu memerlukan beban pembuktian yang tinggi dan bukan sekadar menyatakan bahawa terdapatnya pencerobohan oleh responden semata-mata. Kemasukan responden ke restoran perayu dengan kebenaran dan persetujuan perayu tanpa sebarang paksaan ataupun kekerasan tidak boleh menggambarkan suatu pencerobohan telah benar-benar terjadi. Dari sudut undang-undang yang terpakai di bawah Akta Perihal Dagangan 2011, jelas bahawa responden mempunyai hak dan autoriti untuk membuat pemeriksaan di

restoran perayu. Sebaliknya, jika responden menggunakan kekerasan untuk membuat pemeriksaan terhadap restoran perayu serta tiada peruntukan undang-undang untuk berbuat demikian, dakwaan pencerobohan oleh perayu mungkin dipertimbangkan oleh Mahkamah Yang Mulia. Bagi isu *mala fide* oleh responden semasa memasuki restoran perayu bagi membuat pemeriksaan, perayu tidak dapat menyangkal bahawa tindakan oleh responden berdasarkan aduan oleh orang awam yang memerlukan responden untuk melaksanakan tugas mereka di bawah kuasa yang tertakluk mengikut undang-undang bagi mengesahkan kesahihan aduan tersebut. Untuk mendakwa responden mempunyai niat jahat terhadap perayu kerana restoran perayu pemilik sebuah restoran tidak Halal merupakan suatu dakwaan yang tidak berasas dan rapuh. Tambahan pula, responden tidak melangkaui had kuasa yang diberikan oleh undang-undang semasa membuat pemeriksaan terhadap restoran perayu. Walau bagaimanapun, tiga butiran analisis dalam perenggan bahagian perbincangan di atas mungkin dapat disoroti dengan mendalam bagi mencari titik penyelesaian isu-isu berbangkit berhubung dengan pendakwaan halal serta undang-undang halal di Malaysia.

RUJUKAN

- Ahmad Azam bin Mohamad Salleh & Ors *lwn* Jabatan Pembangunan Koperasi Malaysia & Ors [2004] 4 MLJ 86
- Azizah Zainal Abidin & Ors *lwn* Dato Bandar Kuala Lumpur [1999] 5 CLJ 565; [1999] 2 AMR 1779
- Karam Singh *lwn* Menteri Hal Ehwal dalam Negeri (Minister of Home Affairs), Malaysia [1969] 1 LNS 65; [1969] 2 MLJ 129
- MP Jain, *Administrative Law of Malaysia and Singapore*, 4th ed., hlm. 411, 412, 413
- Oakfield Enterprise Sdn Bhd *lwn* Tenaga Nasional Bhd, (supra)
- Winfield & Jalowicz on Tort, 13 ed., hlm. 369